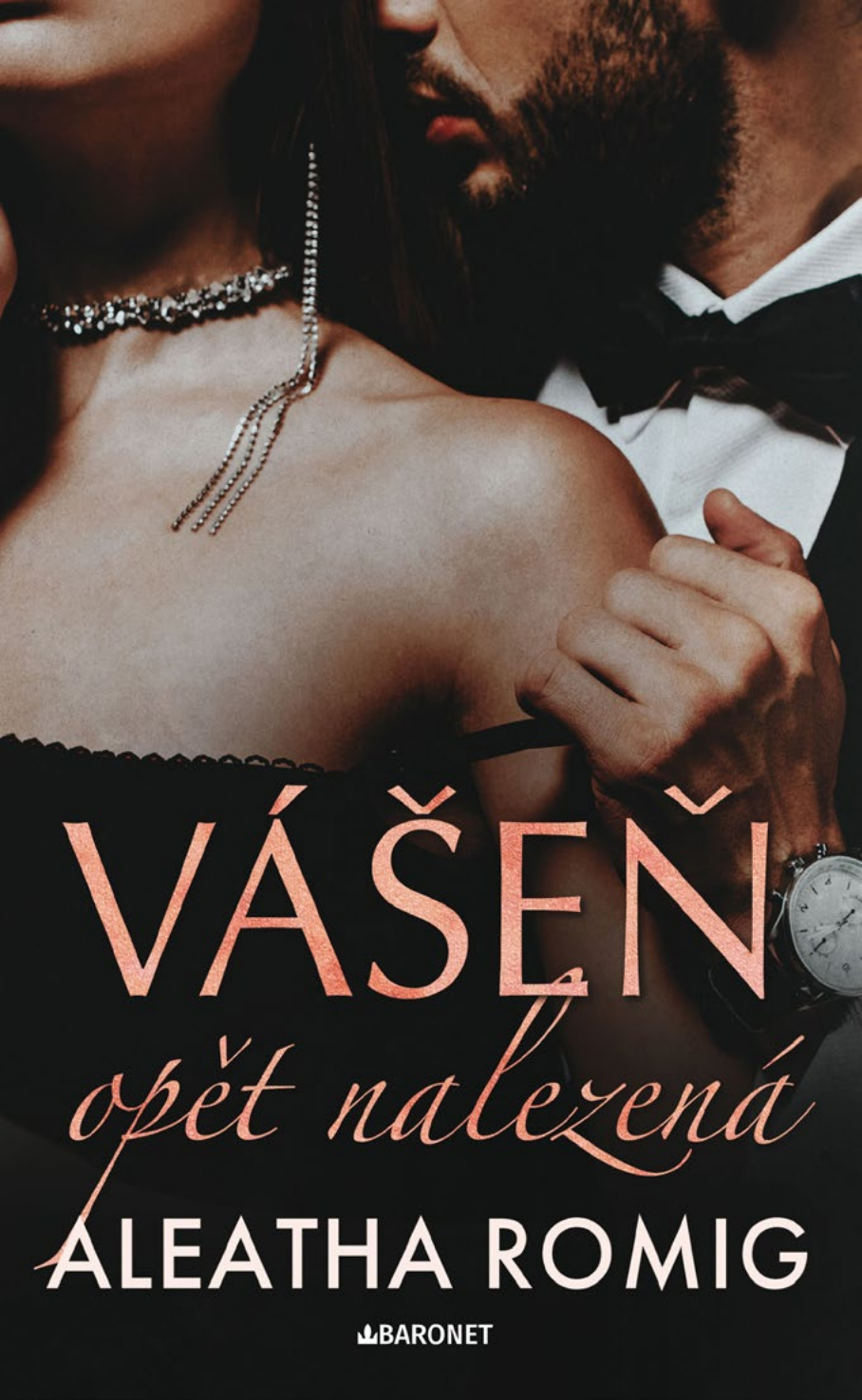

VÁŠEŇ
opět nalezená
ALEATHA ROMIG

BARONET

Vášeň opět nalezená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Aleatha Romig

Vášeň opět nalezená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VÁŠEŇ
opět nalezená

VÁŠEŇ

opět nalezená

Sinclair Duet 2

ALEATHA ROMIG

 BARONET

Copyright © Romig Works LLC, 2023

Translation © Darina Povolná, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2557-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2563-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2564-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2558-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PROLOG

Konec Vzpomínek na vášeň

Gabriella

Damien zavolal Allenovi z auta. Díkybohu zůstali on a Angie v Ashlandu. Pověděl mu, že může mít letadlo za necelou hodinu nachystané. Naše další zastávka byla v hotelových pokojích.

„Neztrácej čas převlékáním,“ navrhl Damien. „Můžeme to udělat v letadle.“

Před svým pokojem jsem se dotkla jeho ruky. „Pospíším si.“

Podíval se, kde se dotýkáme, a zpátky k mé tváři. „Nejspíš nebudu nejlepší společnost. Třeba si tu zastávku v Indy chceš rozmyslet.“

Usmála jsem se. „Nemůžeš mě odehnat potom, kdy jsi celý poslední týden strávil tím, že ses mě snažil získat zpátky.“

Polkl. „Děkuju.“

Jakmile bylo letadlo ve vzduchu, oba jsme se převlékli do neformálnějšího oblečení. Tentokrát jsme měli oba džíny. Damien strávil většinu letu telefonáty se svou sestrou a advokátem Stephenem Elliotem, kterého jsem si pamatovala ze Sinclairu.

S nohama stočenýma pod sebou jsem pozorovala muže, na něhož jsem se pokoušela zapomenout. Viděla jsem ho teď jiným způsobem, který kontrastoval s důvody, proč jsem ho tehdy opustila. Když jsem pro něj pracovala, zažila jsem jeho vztek. Nebyl namířen na mě, ale to neznamenal, že jsem neslyšela ty nadávky a neviděla, jak rudne hněvem.

Během letu sice nastaly výbuchy nadávek, ale přesto zůstával jeho hluboký hlas odhodlaný, jako by se připravoval na nejhorší.

Přemýšlela jsem o jeho žádosti o ruku. Nebylo to zrovna to, jak dívka sní, že k tomu dojde. Nebyli jsme pod klenbou hvězd ani v klidné vodě a neměl diamantový prsten. Nicméně takový byl podle něj plán.

„Budeme přistávat,“ oznámila nám Angie. „Venku čeká auto, které vás vezme do nemocnice.“

„Dojdu si pro kabelku,“ prohodila jsem, vstala a došla dozadu do letadlové ložnice. Když jsem se otočila, Angie stála za mnou. „Už běžím.“

„Jen jsem vám chtěla poděkovat, slečno Crystalová. Nesnažím se poslouchat cizí hovory, ale vím, že má pan Sinclair obavy o otce a o společnost. Jsem velice ráda, že jste s ním.“

Polkla jsem. „Já také, Angie.“

Vybavilo se mi, jak Damien říkal, že posádka zažila víc slovních potyček. „Setkala jste se s Amber?“

„Se slečnou Wilmottovou,“ pronesla s vážným výrazem. „Ano.“

„Vím, že mi nemůžete nic říct...“

Znovu se usmála. „Můžu říct, že jsme moc rádi, že jste zpátky. Postarejte se o něj.“

Postarat se o Damiena Sinclaira.

„Postarám.“

Damien stále telefonoval, když jsme vystoupili z le-

tadla a posadili se na zadní sedadlo auta, jež na nás čekalo. Chladný severský vánek nahradil vlhký vzduch na Floridě. Místo jarních květin se kolem tyčily palmy.

„Konečně se ukázal,“ procedil Damien do telefonu. Pohlédl na mě a artikuloval: „Darius.“

Nadechla jsem se a přemítala, jaká ta konfrontace bude. S Dariem se to dalo těžko odhadnout.

Když Damien konečně zastrčil mobil do kapsy u džín, vzal mě za ruku a stiskl mi ji. „Tátu pořád operují.“

Přikývla jsem.

„Můžu tam jít sám.“

„Můžeš. Ale nemusíš.“

Palmy lemovaly ulice a vysoké lampy osvětcovaly cestu. Cítila jsem se napjatá, když auto zastavilo před nemocnicí. Jakmile jsme vystoupili z auta, Damien mi položil ruku na spodek zad a vedl mě přes velké skleněné dveře. Beze slova jsme kráčeli chodbami k výtahu a pak dalšími chodbami.

Když jsme se blížili k malé soukromé chirurgické čekárně, jako první jsem poznala Dani. Vyskočila hned ze židle a objala Damiena kolem krku.

„Nic nevíme.“

Damien pokýval a rty měl semknuté.

Když se Dani odtáhla, obrátila se ke mně. „Bože, tak ráda tě vidím.“

Objaly jsme se. Pravdou bylo, že v posledních dvou letech jsme se párkrát setkaly na oběd. Bylo hezké vidět ji jen tak bez tajností.

Znovu jsem Damiena vzala za ruku. „Jsem ráda, že tu můžu být.“

Další zastávkou byla Marsha Sinclairová, Damienova matka. Když zarudlé oči zvedla k Damienovi,

vstala také a obejmula ho. „Díkybohu, že jsi tady.“
Otočila se ke mně. „Gabriello.“

„Marsho, je mi to s Derekem tak líto.“

„Vy dva jste...?“

Než jsme mohli zareagovat, zvuk hlasů nás přiměl se otočit.

„Damiene,“ pozdravil Darius s vysokou světlou ženou po svém boku. „Musíme si promluvit.“

Damien ztuhl. „Jsem rád, že tu jsi pro tátu. Na ničem jiném teď nezáleží.“ Narovnal se. „Amber.“

Amber.

Pokusila jsem se nijak nereagovat.

Darius byl o něco vyšší než Damien. Byli si celkem podobní, jen Darius měl prošedivělé vlasy. Držel pevně Amber za ruku. „Mám novinky, které zmírní tátův stres.“

Damien se nadechl.

Amber zírala na to, jak máme s Damienem spojené ruce, a podívala se nám do očí. „Vy dva jste zase spolu?“

Očividně toho o mně věděla víc než já o ní.

Než mohl kdokoli z nás odpovědět, Amber zvedla levou ruku a ukázala nám prsten posetý diamanty. „Můžete nám poblahopřát, s Dariem jsme se vzali.“

Otočili jsme se s Damienem k Marshe, která přikývla.

„Víš, co to znamená, bratře?“ zeptal se Darius.

„Nic,“ odpověděl Damien. „Já jsem ředitel a na tom se nic nemění. Táta bude v pořádku.“

„Ten dodatek,“ řekla Amber.

Udělala jsem krok dopředu a nabídla Amber ruku. „Ještě jsme se formálně nesetkaly. Jsem Gabriella, Damienova snoubenka.“

PRVNÍ KAPITOLA

Gabriella

Uprostřed noci byly chodby nemocnice tiché. Přesněji řečeno se už schylovalo k nedělnímu ránu. Děsivé ticho v malé kapli jen zesilovalo mé obavy.

Po našem příjezdu do nemocnice jsem učinila prohlášení. Okolnosti se nijak nezměnily. Derek Sinclair byl stále na operačním sále. To, co se však skutečně měnilo, mi připadalo jako lokomotiva, jež se kamsi neovladatelně řítí.

V uších mi cinkal varovný signál.

Pozor.

Pozor.

Bil na poplach, že se vše děje moc rychle.

Rozhlédla jsem se kolem, jestli ten alarm slyší i ostatní.

Mlha, jež mi zahalovala mozek, trochu zřídla, když jsem se soustředila na slova ženy před námi. Nehrála v našich životech žádnou zvláštní roli, nicméně to byla duchovní, která dorazila na zavolání, a stala se tak úřednicí, která nám měla změnit život.

„... jelikož jsme se tu sešli v neděli, povolení bude

vydáno hned v pondělí ráno,“ vysvětlovala pastorka Becky Abramsová. „V mnoha případech kancelář duchovního antedatuje povolení, aby odpovídalo datu vašeho obřadu. Nemocniční svatby jsou samy o sobě zvláštní skupinou. Za předpokladu, že kancelář vyhoví vašemu přání, vaše manželství bude zákonně uzavřeno k dnešnímu dni.“

Naše manželství.

„Dnešnímu?“ Ze silného hlasu mi zbyl jen šepot.

Zadívala jsem se Damienovi do očí, v jejichž modrých hlubinách vířilo tolik emocí, že se těžko dala určit jedna či dvě z nich. Jeho sice tížilo větší břemeno, protože se bál o svého otce, ale ani já se necítila nijak sebejistě. Zuřil ve mně konflikt a každou minutou mnou krev proudila rychleji. Protichůdné emoce způsobily, že se mi po celém těle ježily chloupky a zažívala jsem podivné střídání chladu a horka.

Damien se natáhl po mé chvějící se ruce a přidržel si ji na širokém hrudníku. „Ello, podívej se na mě.“

Odtrhla jsem zrak od našich rukou a zvedla ho k jeho napjaté čelisti, výrazným lícním kostem, vystupující žíle na spánku a nakonec až k jeho modrým očím.

„Slibuju ti lepší svatbu – takovou, jakou si zasloužíš.“ Stiskl mi ruku a mnou vibroval jeho hluboký hlas. „Dnes večer je to jen pro právní účely.“

Rozhlédla jsem se po malé kapli, kde jsme stáli my tři. Na každé straně bylo sotva pět řad lavic a oltář byl úplně prostý. Na zdi visel dřevěný kříž zdůrazněný nepřímým osvětlením. Po straně místnosti stál stůl se svíčkami, z nichž některé byly rozsvícené.

Kousla jsem se do rtu a myslela na svoje blízké – mámu, tátu, sestru, švagra i neteř, na přátele jako Niles a Jeremy, Rosemary a tolik dalších lidí, kteří znali

Damiena i mě. Nikdy jsem si nepředstavovala velikou svatbu, ale jistě by mě nenapadla svatba uprostřed noci v nemocniční kapli.

„Slečno Crystalová,“ ozvala se pastorka Abramsová a pečlivě si mě prohlížela hnědýma očima, jako by mi viděla až na dno duše. „Pokud máte k proběhnutí obřadu nějaké výhrady...“

„Je to jen obřad, je to tak?“

Přikývla. „Obřad je symbolický. Jakmile se otevře okresní kancelář, vyplním povolení. Manželi se stanete až podpisem těch dokumentů.“

Zkusila jsem polknout, ale měla jsem v puse úplně sucho. Znovu jsem zvedla pohled k Damienovi a vnímala stres, který se kolem něj vznášel jako těžký mrak. Viděla jsem to v droboučkových vráskách kolem jeho očí, v tom, jak měl sevřenou čelist a přeskakovaly mu v ní svaly.

„Co tvůj táta?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Nevíme. Ještě je na sále.“

„A Sinclair Pharmaceuticals?“

Rozšířilo se mu chřípí. „Svatba může být diskutabilní.“

„Nebo ti může pojistit tvou pozici,“ namítla jsem, když mě napadlo něco nového. Toužila jsem zavolat Nilesovi a zeptat se ho, jestli mě slyší. Prostě zda jsem pořád přítomná.

Ta svatba byl můj nápad.

To já oznámila naše zasnoubení.

„Aruba?“ hlesla jsem, protože jsem si vybavila, k čemu se nedávno přiznal.

„Pořád mám ten prsten, jenže v Indianapolis.“

Zatajila jsem dech a otočila se po zvuku otevírajících se dveří na opačném konci kapličky. Dani přispěchala k nám ve stejném oblečení jako před něko-

lika hodinami. Podala mi rudou růži ovázanou stuhou a něco dala i Damienovi.

„Dárkový obchod je jistě zavřený,“ poznamenala jsem, když jsem si od ní brala růži.

„Trochu jsem zatahala za nitky. Vypadá to, že nemocniční ochranka není vůbec zvyklá na nouzové svatby.“

Damien sklopil pohled ke své dlani, sevřel kolem předmětu prsty a zavrtěl hlavou. „Ne.“

Dani mu na pěst položila dlaň. „Máma chce, abys ho použil – abys ho měl.“

Vytřeštila jsem oči. „Co?“

Damien posunul zavřenou ruku směrem k sestře. „Nepotřebujeme prsten, aby to bylo legální.“

„Počkejte,“ přerušila jsem je. „Vaše máma přece nemůže nabídnout svůj snubní prsten.“

Dani se přinutila k úsměvu. „Taky že ne. Není to její snubní prsten, patřil naší babičce. Od chvíle, kdy zemřela, máma nosí její prsten na pravé ruce. Chce, abys ho měla, Ello. Chtěla by být tady, ale nedokáže se přimět odejít z čekárny.“

Víme, že je ta svatba uspěchaná, ale nemůžeš vymazat roky, kdy jsi byla součástí našich životů. Můj bratr to potřebuje napravit.“ Nasadila úsměv. „Jak se říká, nebereš si jen osobu, ale celou rodinu. A naše rodina tě zbožňuje.“

Řekla bych, že její nová švagrová bude asi jiného názoru, ale Dani možná Amber do rodinného kruhu nezahrnovala.

Popotáhla jsem a pokoušela se držet emoce na uzdě, když jsem pohlédla na Damiena. „Pokud ho nechceš použít, prsten nepotřebujeme.“

„Chci, abys měla to nejlepší. A sedmdesát let starý prsten není to nejlepší.“

„Smím ho vidět?“ zeptala jsem se.

Damien pomalu rozevřel pěst. Prsten v jeho dlani vypadal tak malý. Když jsem se po něm však natáhla, uvědomila jsem si, že ho zmenšovala velikost jeho ruky. V mých prstech to však vypadalo, že mi padne. Otáčela jsem zlatým kroužkem mezi konečky ukazováčku a palce. Zamžourala jsem na něj. „Je tam něco vyrytého.“

„Vážně?“ podivila se Dani a natáhla se pro něj. „To jsem netušila.“ Vzala prsten na světlo a natočila ho, aby si nápis mohla přečíst. „Píše se tam: ‚Nenechte plamen vyhasnout. Vždy ho v sobě znovu nalezněte.‘“

Na okamžik mezi námi ta slova ztěžka visela.

Konečně jsem promluvila. „Vaše prarodiče jsem neznala... Nalezněte znovu plamen.“ Ta slova se mi vryla do mysli.

Nenechat vyhasnout.

Oživit něco, co bylo ztraceno.

„Nenechte vyhasnout,“ opakovala jsem ta slova a pohlédla na Dani. „Skutečně Marsha chce, abych ho měla?“

Dani přikývla. „Ano. Kdo by tušil, že babička s dědou byli romantici?“

„Zní to ale prakticky,“ opáčila jsem. „Jako kdyby věděli, co je třeba, aby vztah fungoval.“

„Jestli můžu něco říct,“ ozvala se pastorka, „já osobně si myslím, že vám z nebe seslali příhodnou radu. Není těžké zažehnout oheň, ať už lásky, vášně, nebo chtíče. Jiskra dokáže proměnit celý les na popel. Sama o sobě ovšem nedokáže způsobit lesní požár. Úder kovu o pazourek sice vytvoří jiskru, ale ta bez paliva zanikne. Opravdové zažehnutí plamene vyžaduje další prvky. Myslím, že ten nápis znamená, že vaši pra-

rodiče chápali, že aby plameny hořely, je třeba na tom pracovat.“ Široce se usmála. „Všechny vztahy plynou někdy hůř a někdy líp. Takový je život. Pro úspěšný vztah je třeba mu věnovat čas a úsilí, aby se oheň znovu rozhořel.“

Když jsem držela ten snubní prstýnek, hučení v uších ustoupilo. Zdvihla jsem uslzený pohled k Damienovi.

Jemně zvedl dlaň k mé tváři. „Ello.“

Při letu do L.A. se mě ptal, co bych odpověděla, kdyby mě na Arubě požádal o ruku. Moje upřímná odpověď byla, že nevím. Neznamenal to, že bych řekla ne nebo ano. Skutečně jsem to nevěděla. Byla doba, kdy jsem si s mužem před sebou představovala svoje napořád.

Opustila jsem ho proto, že jsem s ním cítila, že mizím. Možná kdyby mě požádal, věděla bych, že nejsem neviditelná – že mě vidí.

„Pět měsíců,“ zašeptal Damien. „Pokud mezi sebou ty plameny znovu nenalezneme, rozloučíme se jako přátelé.“

Rozloučíme.

Copak je to teď možné, když jsme si oba vzpomněli na naši vášeň?

Duchovní promluvila. „Nejsem na svatbě příznivcem krizových plánů.“

Ušklíbla jsem se. Samozřejmě že ne. Na druhou stranu neznala naši minulost. Nasadila jsem předstíraný úsměv. „Možná byste měla. Stanovuje to cíl.“

Damien přikývl a bouře v očích se mu zklidňovala. „Jsi připravená?“

Lehce jsem zvedla koutky a opřela si tvář do jeho dlaně. „To nejsem.“ Nadechla jsem se. „Tak pojďme na to.“

Damien odtáhl dlaň od mého obličej, vzal mě s pozvedchem do náruče a políbil mě na vršek hlavy. Poté mě chytil za ruku a obrátil se k duchovní.

„Můžeme začít?“ zeptala se pastorka.

Já i Damien jsme přikývli. Ve stejnou chvíli se otevřely dveře v zadní části kaple. Oba jsme se otočili. Damien mi sevřel ruce pevněji a napřímil se. Vůbec se nepokoušel zamaskovat nelibost. Jeho hlas, jenž mě ještě před chvílí konejšil, zahřměl kaplí. „Nejste zvaní.“

Amber a Darius se zastavili.

„Potřebuješ svědka,“ oponoval Darius. „Jestli chceš, aby to bylo legitimní.“

Obrátila jsem se k pastorce. „Jsou nezbytní svědci?“

„Podle zákona Floridy ne. Nicméně se doporučuje mít kromě oddávajícího ještě dva.“

„Tak jen vy a Dani.“

Dani se přesunula vedle mě. „Můžu být zároveň svědek i družička. Jenom na to nezapomeň, až budeš posílat děkovné dary, Damienne.“

Doufala jsem, že Darius s Amber odejdou, ti se však posadili ve druhé řadě. Damien, Dani a já jsme stáli čelem k oddávající.

Pastorka Abramsová měla zcela pevný hlas, který byl jako uklidňující melodie v bouři, k níž se schylovalo. „Přináší mi velkou radost uplatnit oprávnění spojit dva lidi v manželství. Načasování není tak důležité jako to, co máte v srdcích. Ještě jednou se ptám,“ pronášela a kývla na mě, „Gabriello Crystalová, jste zde přítomna o své svobodné vůli?“

„Jsem.“

Pokývala hlavou a otočila se k Damienovi. „Damienne Sinclair, jste zde přítomen o své svobodné vůli?“

„Jsem.“

Zbytek ceremonie mi přehlušilo bzučivý šum mých nejistot a pochybností. Na místě mě drželo a dávalo mi naději to, co pastorka řekla o nápisu na prstenu. Bylo to, jako by to Damienova babička a dědeček nějak předvídali a naplánovali s ohledem na mnoho-
vrstevnatou osobnost, jakou je jejich vnuk.

Damien se nevtěsnil do žádné škatulky.

V určitou chvíli jsem se obávala, že nejsem dost silná, abych mohla být jeho druhá polovička.

Když jsem pohlédla na své ruce v jeho, uvědomila jsem si, že jsem.

Byla jsem silná, protože jsem přežila lásku k tomuto muži, přežila vzpomínky na něj a byla rozhodnutá splnit svou část v tom, abychom nejen opět našli naši dřívější lásku, ale také vášeň pro toho druhého. Nešla jsem do toho sňatku slepě.

Damiena jsem dobře znala.

Padla obvyklá slova.

Láska.

Oddanost.

Touha.

Nezmínila se pokora, ale věděla jsem, že přijde – a nejen ode mě.

Damien mi slíbil pět měsíců.

Když mi však navlékl na čtvrtý prst levé ruky prsten své babičky, v hloubi srdce jsem věděla, že chci věčnost.

DRUHÁ KAPITOLA

Damien

Můžete políbit nevěstu.“
Nevěstu.

Posledních několik hodin se mi vracelo ve víru útržků scén a gest. Vzpomínky však bledly, když jsem se podíval Elle do modrých očí. „Moje nevěsta,“ zašeptal jsem.

Přikývla. „To z tebe dělá mého ženicha.“

Zavřela oči, když jsme se políbili.

Sestra zatleskala a připomněla mi tak, že nejsme sami.

Stiskl jsem Elle ruce. „Ohromila jsi mě.“

Majetnický jsem jí položil ruku na bedra a poděkovali jsme pastorce Abramsové za její čas a služby, když nám ještě jednou přislíbila, že zařídí povolení. Otočil jsem se a setkal se s pohledem svého bratra. Spolu s Amber vstali a došli do přední části kaple.

Darius ke mně napřáhl ruku. „Gratuluju k manželství. Nedělní svatba a tak. Doufám, že to zvládnete zlegalizovat.“

Odmítl jsem mu potřást rukou a přitáhl si Ellu ke svému boku. „Táta se z toho dostane.“

Otočil se k Elle. „Pokud to tak dopadne, bezdůvodně jste se k tomuhle člověku připoutala.“

„Ale já mám dobrý důvod,“ opáčila se vztyčenou bradou. „Říká se tomu láska.“

Amber si odfrkla.

Přesně tak, ty čůzo. Už jsem chtěl odseknout, ale místo toho jsem promluvil k oběma. „A já doufám, že spolu budete velice šťastní. Váš sňatek ani jednomu z vás nezajistí, že Sinclair získáte.“ Tvrdě jsem se na Amber podíval. „A taky doufám, že jsi spokojená, i když sis celkem pohoršila.“

Amber se napřáhla a vrazila mi facku.

Ella vedle mě ztuhla, zatímco Darius stáhl svou ženu o krok dozadu a vzal ji kolem ramen.

Bez mžiknutí jsem dodal: „Diskuze o společnosti Sinclair Pharmaceuticals i dodatku jsou oficiálně odloženy.“

Amber se Dariusovi snažila vymanit. „Matka svolává členy výkonné rady na mimořádné zasedání. Takže se to probírat bude.“

Přistoupil jsem o krok blíž a tyčil se nad ní. Odsekával jsem slova skrz zaťaté zuby. „*Veškerý. Byznys. Počká. Dokud. Nebudeme. Vědět. Víc. O tátovi.*“ Rozšířil jsem chřípí. „Tahle diskuze je u konce.“

Darius se pokusil vést hovor civilně. „Jako rodina musíme prokázat jednotnost a veřejně vystoupit, než se důvěra zákazníků –“

Zvýšil jsem hlas, až zaduněl celou kaplí. „Já jsem generální ředitel a tátův stav –“ Sevřel jsem ruce v pěst. „Končím s touhle diskuzí.“

Dělo se až příliš mnoho věcí, jež jsem neměl pod kontrolou.

Úplně se mi napínala kůže z toho, jak jsem nebyl schopen cokoli vyřešit, a to mě užíralo.

Natáhl jsem se Elle po ruce. „Pojď se mnou.“

Ella kývla a já ji odvedl ven z kaple a dál prázdnými chodbami.

Byl jsem v téhle nemocnici předtím už několikrát, a stejně jsem neměl tušení, kam Ellu vedu, dokud jsem neuviděl ceduli.

„Damiene?“ ozvala se, když jsem ji táhl směrem k toaletám.

„Potřebujeme soukromí.“

Zdálo se, že to Ella akceptovala.

Otevřel jsem dveře a celé tělo mi zachvátila bouřlivá směsice emocí. Cítil jsem nadšení z toho, že Ella byla teď celá moje. Zároveň jsem nedokázal ignorovat smutek a obavy o svého otce. To ale nebyly jediné pocity, které mnou cloumaly. Ještě stále jsem byl v šoku z oznámení, že se Darius a Amber vzali. A taky jsem zuřil, že Amber a její matka měly v plánu v téhle zranitelné době Sinclair využít.

Když ovšem Ella vstoupila do té místnosti tři metry na dva a já se otočil a zabouchl dveře, zachvátil mě jediný pocit. Potřeboval jsem kontrolu. Na ní jsem vzkvétal. Dovolil jsem, aby mi proklouzla a chtěl jsem ji zpět. Než Ella stačila něco říct, zvedl jsem jí bradu a přitiskl k ní rty.

Manželka.

Manžel.

Oba jsme řekli ano.

Kruci jo. Byla moje.

Můj svět se za těmi zabouchnutými dveřmi hroutil, ale Ella byla slunce, dávala mi světlo a život. Víc než to, naplňovala mě teplem. Ne, něčím silnějším. Naplňovala mě žářem.

Od zpráv o mém otci byly uhlíky téměř vyhořelé, ale teď zuřivě plály.

Zajel jsem jí jazykem do úst a náš polibek se prohloubil. Během několika vteřin můj hlad po téhle ženě zintenzivněl. Byl jsem neskutečně vyprahlý a lačný. Vzal jsem ji kolem pasu, přivinul ji k sobě, až se ke mně tiskla nadry a já k ní zase svou erekci. Místností vyloženou dlaždičkami rezonovaly drobné vzdechy a sténání a dýchali jsme přerývaně. Zajela mi prsty do vlasů.

Svět kolem zmizel.

Ella byla má nevěsta. Obětovala pro mě a mou pozici ve firmě svou nezávislost.

Budoucnost mi předtím prokluzovala mezi prsty a teď jsem ji pevně držel v rukou.

Vytáhl jsem jí top z džín a pohladil ji na sametovou pokožku. Bez přemýšlení jsem jí přetáhl tričko přes hlavu a odhodil ho na zem. Stáhl jsem jí podprsenku a stiskl jednu bradavku a posléze druhou. Pokaždé to z ní vyloudilo zasténání.

„Moje žena,“ zavrnl jsem a vstřebával ta slova.

„Damienne.“

S prsty na knoflíku jejích modrých džín jsem se zarazil a zvedl k ní pohled. „Lituješ toho?“

Na Ellu byl nádherný pohled, jak tam byla s rozšířenými modrými očima, uzardělými tvářemi a růžovými, naběhlými rty. Nejprve zavrtěla hlavou, až potom ještě hlesla slůvko ne.

„Krucinál, jsi moje, Ello. Potřebuju být v tobě.“ Než mohla zaprotestovat, přiložil jsem jí prst ke rtům. „V některých kulturách je nutná konzumace manželství.“ Předklonil jsem se a nasál mezi rty její vztyčenou bradavku.

Na odhaleném těle jí naskočila husí kůže.

„Hodlám ti ukázat, co mi děláš.“

„Tvoje rodina...“

Obrátil jsem nás k zrcadlu nad umyvadlem. V tom odrazu jsem měl do muže na vršku svatebního dortu hodně daleko. Vážně jsem vypadal šíleně. V očích se mi lesklo pobláznění a tělem mi cloumal adrenalin. Oproti tomu Ella byla nádherná, tmavé vlasy jí splývaly po ramenou a dmula se jí prsa. „Podívej se na nás. My jsme jediná rodina, na níž záleží.“ Rozeplnul jsem jí knoflík džín a zip. „Ruce na umyvadlo.“

Na zlomek vteřiny Ella zaváhala. Přiblížil jsem rty k citlivému místu na kůži za jejím uchem. Každým slovem jsem jí hřejivým dechem ovíval krk, když jsem ztlumil hlas. „Bud’ poslušná, Ello.“

Tohle jsem potřeboval.

To však nebylo přiznání, jež bych mohl říct nahlas. Nicméně mé mlčení tu potřebu nijak neotupilo.

Potřeboval jsem kontrolu.

Dominanci.

Bažil jsem po nich.

Sledoval jsem v zrcadle Ellinu reakci a byl jsem svědkem toho, jak se mi podvolila. Přikývla. Naskočila jí další vlna husí kůže, bradavky jí ztuhly a prsní dvorce měly o odstín rudější barvu. Zlatý prsten na levé ruce se v umělém osvětlení leskl.

„Drž se. Nech ruce na místě.“

Zbělely jí klouby, když sevřela porcelánové umyvadlo.

Podřepl jsem a postupně jí sundal obě boty. Stáhl jsem jí džíny ke kotníkům a jednu nohu jí vytáhl z nohavice. Když jsem jí stáhl kalhotky, věděl jsem, že je stejně tak ochotná mi předat nad sebou kontrolu, jako jsem si ji chtěl já převzít.

Její vlhkost se v jasném osvětlení leskla a sladké aroma mi naplnilo smysly. Zastrčil jsem do ní prst. Zalapala po dechu a já se pousmál. „Zbožňuju, jak jsi mokrá.“